Євген СВЕРСТЮК:
«СЛОВО МАЄ ТЯЖІТИ ДО ІСТИНИ»

Український інформаційний простір у широкому розумінні — це наші знання про себе і наші знання про своє історичне покликання. Без усвідомлення свого покликання — на грані двох світів — розмови про національну ідею — тільки балачки.

У високих українських особистостях засвітилася свідомість того призначення. Але дрібна маса казала, що то міраж, практично непридатний.

Віковічна трагедія України в тому, що високі не відчувають під собою міцних плечей —

надійної опори виробленої нації, духовного центру, релігійних громад.

Наше перше завдання — творити ту націю з тих людей, яких ще позавчора називали будівельним матеріялом.

Як пробудити в українцеві людину з честю і гідністю?

То перше питання, що стоїть перед ЗМІ, перед школою, перед Церквою, перед державою.

Те питання має стояти щоденно перед

вчителем, журналістом...

Як справа в інформаційному просторі сьогодні? По-перше, він стоїть по шию в багні комуністичних стандартів, пристосованих російською державою до посткомуністичної реальности. Ми по шию в багні закоріненої лжі і хитрої пропаґанди, спрямованої на ослаблення України. Український етер засмічений російською попсою, український ринок завалений російською дешевкою.

Відповідний хаос і в головах людей...

Але пам’ятаймо: ніколи ми ще не мали такої свободи; ніколи ми не мали світового

визнання як держава; ніколи ще Україна не стояла в центрі уваги світу так, як восени 2004; ніколи наші політичні діячі не мали такого шансу чесно ввійти в історію свого народу. І ніколи український журналіст не мав такого шансу створити собі добре ім'я!

А добре ім'я — то головне в житті. Дехто думає, що посада, капітал... Але то мухи-одноденки, порівняно з добрим іменем, яке залишається в роду і в історії.

На проміжку 15 років Незалежности України скільки імен засвітилося і погасло! Часом це були люди здібні і з характером... Часом успішні міністри, як Кирпа.

Чого їм бракувало?

Їм бракувало високої цілі і дару служіння... Якби вони мали цей дар відданого служіння Україні — вони тепер на наших очах підходили б тільки до свого зеніту.

Чого народ сьогодні чекає від кожного з нас?

Чекає доброго прикладу громадського діяння, прикладу гідности і стоїцизму, потрібного у всі часи.

Він дуже прислухається до чесного голосу...

Звичайно, важко підійматись... Звичайно, ми залежні від обставин. Той залежить від власника каналу. Той — від тиску сім'ї. Той — від слабкости власної натури і від спокус дешевого успіху.

Людина схильна бути такою, як усі. Але так як усі — це опускатися до пересічности.

Особистість починається від сміливих зусиль підняття над залежною від обставин пересічністю. Історія починається від втечі з полону.

Продовження читайте в журналі.